

מ"ת 8444/12/16 - מדינת ישראל נגד סבי יוסופוב, ח, יגאל חן חסן, יוסף מחפודה

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 8444-12-16 מדינת ישראל נ' יוסופוב ואח'
תיק חיצוני: 394786/2015

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. סבי יוסופוב 2. י ח (עציר) 3. יגאל חן חסן 4. יוסף מחפודה

החלטה בעניינו של משיב 3

בפניי בקשה למעצר עד תום ההליכים.

תמצית כתב האישום

נגד המשיב (נאשם 3 בכתב האישום) הוגש כתב אישום המייחס לו, יחד עם שלשה אחרים (**להלן כולם: "המשיבים"**), עבירות רכוש. כתב האישום אוחד שני אישומים, באופן שבו האישום השני, שעניינו סחיטה באיומים, מיוחס לנאשם 4 בלבד.

בחלק הכללי לכתב האישום נטען כי בין המועדים 3.2.16 ועד 21.11.16, הופעל סוכן משטרתי במטרה לחשוף פעילות עבריינית (**להלן: "הסוכן"**). בין הסוכן למשיבים היכרות מוקדמת לאירועים מושא האישומים. עוד נטען כי מר יצחק תשובה (**להלן: "המתלונן"**) הוא קבלן ויזם בחברת בנייה, ובעלים של משרד מכירות החברה שבנתניה (**להלן: "החברה" ו- "המשרד", בהתאמה**). במועדים לא ידועים, עובר לאפריל 2010, רכש משיב 1 דירה בפרויקט החברה "עיר ימים", ורשמה על שם הוריו. במועדים לא ידועים ועד סמוך ליוני 2015, הגיע משיב 1 למשרד מספר פעמים והתלונן על איחור במסירת הדירה. במועד לא ידוע, זמן קצר עובר ליום 4.9.15, קשר המשיב קשר יחד עם משיבים 1 ו-2 ועם הסוכן, לביצוע פשע שעניינו פריצה למשרד, גניבת כספת מתוכו וחלוקת השלל שבה יחד עם משיב 4 (**להלן: "הקשר" ו- "הכספת", בהתאמה**).

באישום הראשון, הרלבנטי לעניינו, צוין כי תחילה נקשר הקשר בין משיב 1 למשיב 2, כאשר במסגרת הקשר ולשם קידומו מסר משיב 1 למשיב 2 מידע בדבר קיומה של הכספת, ובה לכאורה סך הנאמד בכ- 2.5 מיליון ₪. משיב 2 שיתף את אחיו, המשיב, במידע והנ"ל הצטרף לקשר. בהמשך לאמור שיתף משיב 2 את הסוכן במידע והסוכן הצטרף לקשר.

עמוד 1

נטען כי ביום 4.9.15 בשעות אחה"צ התקשר משיב 2 לסוכן ונדבר להיפגש עימו. הסוכן פגש במשיב 2 סמוך לביתו של האחרון, במכוניתו של האחרון (**להלן: "הרכב"**). בהמשך נסע הסוכן על אופנוע לבית המשיב והביאו לבית משיב 2. השלשה נסעו משם למשרד והגיעו בשעה 19:13 או בסמוך לכך, לחניה הסמוכה לו. בנסיבות אלה ירד הסוכן מן הרכב, בחן את המשרד מקרוב והשלשה עזבו את המקום, לאחר שהסוכן הבחין כי בחלון המשרד סורגים. במסגרת הקשר, התקשר הסוכן לחברו, שי יצחק וקבע לפגשו. בסמוך לקניון בנתניה, נטל הסוכן מרכבו של יצחק מגזרי ברזל ולום, וחזר עם המשיב ומשיב 2, לקרבת המשרד.

נטען כי בסמוך לשעה 19:55 לערך, התפרץ הסוכן למשרד, בעוד המשיב מאבטח את ביצוע העבירה ובעוד משיב 2 נותר ברכב במטרה לשמש נהג מילוט. הסוכן חתר את סורגי המשרד כשהוא עוטה גרביים וחובש כובע, ונכנס פנימה. לאחר חיפוש במקום, הוציא את הכספת ממקומה ונטלה עימו, שעה שהכילה כ- 900,000 ₪ לערך, במטבע ישראלי ובאירו. כמו כן גנב מן המקום בשמים, בקבוק וויסקי וכסף נוסף. השלשה נסעו עם שלל זה לבית משיב 2. בהמשך הגיע משיב 4, מטעמו של משיב 1, למקום. המשיבים שברו את דלת הכספת באמצעות פטיש ומברג ונטלו את תכולתה. השלל חולק באופן שבו המשיב, משיב 2 והסוכן נטלו מחצית הימנו וחילקו אותו ביניהם, בעוד משיב 4 נטל את המחצית השנייה עבור משיב 1 ועבור עצמו, בודעו כי בפשע הושג. כמו כן עדכן משיב 4 את משיב 1 בדבר חלקו בכספת. משיב 4 נסע מן המקום באמצעות אופנוע, לבית הוריו של משיב 1, בעוד הסוכן ומשיב 2 מלווים אותו בנסיעה ברכב. בפגישתם של כל אלה עם משיב 1, ביקש האחרון מן הסוכן לבל יספר לאיש על אודות האירועים הנ"ל. משיב 1 נתן סך שלא צוין למשיב 4, בגין חלקו.

לאור האמור הואשם המשיב, כמו גם משיבים 1 ו-2, בקשירת קשר לפשע- לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (**להלן: "החוק"**), התפרצות לעסק וגניבה- לפי סעיפים 29 ו-407(ב) לחוק, גניבה בנסיבות מיוחדות בצוותא- לפי סעיפים 29 ו-384(ב) לחוק, היזק בזדון- לפי סעיפים 29 ו-452 לחוק והחזקת מכשירי פריצה- לפי סעיפים 29 ו-409 לחוק.

משיב 4 הואשם בקבלת נכסים שהושגו בפשע- לפי סעיף 411 לחוק וכן בסיוע לגניבה בנסיבות מיוחדות, בצוותא- לפי סעיפים 31 ו-384(ב) לחוק.

משיב 2 הואשם בעבירה "המסתייע ברכבו לעוון או פשע"- לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש)- תשכ"א-1961.

קורות ההליך

ביום 27.12.16, נתתי החלטתי, בה קבעתי, בין היתר, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים בכתב האישום (בכפוף לחולשה מסוימת בעניינו של משיב 4).

עוד קבעתי, כי יש להמשיך ולברר עובדות נוספות לשם הכרעה בטענת הסניגורים בדבר אכיפה בררנית. בתמצית אציין כי עניינה של זו באופן בו נהגה המבקשת בסוכן. תחילה נעצר הסוכן בחשד למעורבות בהתפרצות, לאחר גילוי דנ"א

שלו בזירה- הכל בטרם הפך לסוכן. הסוכן שוחרר ממעצרו לאחר שנקבע כי לא נשמע הסבר מניח את הדעת מפי המבקשת בדבר השיהוי שבמעצר. כתב אישום הוגש נגד הסוכן, בעודו משוחרר בתיק זה, אך המבקשת התחייבה במסגרת הסכם ההפעלה עימו, לבטלו. בעת בה שוחרר כאמור הסוכן ממעצרו, היה הוא נתון במעצר עד החלטה אחרת, במסגרת הליך אחר. הסוכן נעצר באותו הליך עד לתום ההליכים, ואולם בשלב מאוחר יותר התקבלה בקשתו לעיון חוזר והוא שוחרר בתנאים. על רקע האמור, נמנעה המבקשת מלעתור למעצרו של הסוכן בתיק מושא החלטה זו. הסניגורים טענו כי לא התקיימה כל הצדקה שלא לבקש את מעצר הסוכן, לאור חלקו המשמעותי בביצוע ההתפרצות למשרד.

ביום 5.1.17 נתתי החלטתי, בה קבעתי, בין היתר, כי קיימת עילת מעצר, וכי זו מתקיימת בעניינו של המשיב ביתר שאת, לאור עברו הפלילי המכביד ולאור סכומי הכסף שנגנבו (למעצר כ- 600,000 ₪, לפי ההנחה המקלה ביותר ועד כ- 900,000 ₪, כגרסת המבקשת).

כן קבעתי כי במניין השיקולים השונים יש להביא בחשבון שני נתונים מרכזיים לקולא: האחד- כי עסקינן בעבירה שבוצעה לכאורה בספטמבר 2015 והאחר- כי לא ניתן להתעלם לחלוטין מטענת האכיפה הבררנית בעניינו של הסוכן, אשר נבעה- כך הובהר- בשל שגגה שנפלה תחת ידה של המבקשת.

עוד בהחלטתי הנ"ל, עמדתי על השוני בין המשיבים, הן במישור העושה והן במישור חלקו של כל אחד מהם במעשה. בשל כלל המפורט שם, מצאתי להורות על מעצרו של **משיב 1** בתנאי איזוק, לרבות הפקדת סך 35,000 ₪ ועוד. באשר ל**משיב 4** מצאתי להורות על שחרורו בתנאי מעצר בית מלא, לרבות הפקדת סך 30,000 ₪ ועוד.

בעניינו של **משיב 2** התקיימו מספר דיונים, חלקם בדלתיים סגורות, לבקשת בא כוחו. מבלי לפרט על אודות אלה, אציין כי ביום 19.1.17 הוריתי על מעצרו של משיב 2 בתנאי איזוק אלקטרוני, לרבות הפקדה בסך 60,000 ₪ ועוד. המדובר למעשה בשתי החלטות- האחת ניתנה בדלתיים סגורות ואילו זו המשלימה, המפרטת את תנאי המעצר באיזוק, פורסמה. לאחר שמשיב 2 לא עמד בתנאים אלה, בהחלטתי מיום 25.1.17 מצאתי להפחית את סך ההפקדה באופן שבו יעמוד על סך 55,000 ₪. המשיב עמד בתנאי זה וכעת עצור הוא בתנאי איזוק.

הטעמים לקביעת התנאים המקלים להם זכה משיב 2 פורטו כאמור בהחלטה שניתנה בדלתיים סגורות, שעל כן אמנע מלצייןם כאן. עם זאת אציין בתמצית כי בין יתר נימוקיי, הבאתי בחשבון את מצבו הרפואי הקשה של אותו משיב, כמו גם צרכיו הרפואיים הייחודיים, המקשים באופן ממשי על שהייתו במסגרת מעצר מאחרי סורג וברח.

באשר למשיב, הרי בעת מתן ההחלטה מיום 5.1.17 בעניינו, כמו גם עתה, ריצה ומרצה הוא עונש מאסר, ממנו עתיד הוא להשתחרר ביום 12.3.17. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, מצאתי לקבל את עתירת באת כוחו, והוריתי על שחרורו ממעצר, בחלופת מאסר בכלא. בין היתר, ציינתי כי אלמלא היה המשיב אסיר בעת מתן החלטתי, בכל מקרה לא הייתי מתיר את שחרורו בתנאים. כן קבעתי כי הותרת המשיב בפועל, בכלא, מאיינת את מסוכנותו, בד בבד עם המשך הליכי השיקום אותם עבר הוא שם. סברתי כי גם אינטרס הציבור יצא נשכר מהליכים אלה, כל עוד המדובר כמובן בחלופה

הדוקה. הוריתי כי יאסר על המשיב לצאת לכל חופשה שהיא וכי המבקשת תוכל לשוב ולעתור למעצרו, בהתקרב מועד שחרורו.

לאור כל האמור, בהתקרב מועד שחרור של המשיב, פנתה המבקשת בבקשה לעיון חוזר, בה עתרה למעצר המשיב עד לתום ההליכים.

טיעוני הצדדים

בדיון שהתקיים בפני ביום 27.2.17, הגישה המבקשת, בהסכמה, תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, אשר ניתן 27.3.16, במסגרת מ"ת (שלום נצרת) 39404-02-16 (להלן: "התסקיר"). המדובר בתסקיר שניתן בהליך בגינו מרצה כעת המשיב את מאסרו הנוכחי. מן התסקיר עולה, בין היתר, כי להערכת שירות המבחן קיימת סבירות גבוהה להישנות התנהגות פורצת חוק. צוין כי המדובר במי המקיים אורח חיים שולי, מניפולטיבי, בעל אי יציבות תפקודית ובעל נורמות עברייניות מושרשות. שירות המבחן סבר כי המפקחים המוצעים- רעיית המשיב, אביו וזוגתו של האב- אינם יכולים להוות מפקחים סמכותיים. בשל כל אלה נמנע השירות מלהמליץ על שחרור המשיב, או על מעצרו באיזוק אלקטרוני.

ב"כ המבקשת עמדה על השוני הקיים לשיטתה בין המשיב לבין עניינם של יתר המשיבים, והפנתה לעברו הפלילי המכביד. בשל כל אלה עתרה למעצרו עד לתום ההליכים.

מנגד, ב"כ המשיב ציינה כי על אף החלטתי דלעיל בדבר שחרור לחלופת מאסר, הרי שלאחרונה, בהתקרב מועד תום המאסר, הועבר המשיב לאגף העצורים ונשללו ממנו הטבות להן זכה כאסיר. הסניגורית העלתה טענות שונות- אליהן אתייחס להלן- שהמשותף להן הוא כי אין להחמיר עם המשיב ביחס למשיבים אחרים. לשיטתה, ניתן להורות על מעצרו של המשיב בתנאי איזוק אלקטרוני, בפיקוח מפקחות, בהן אימו.

דיון והכרעה

בצד קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, חובה על בית המשפט לבחון האם ניתן לאיין את מסוכנות המשיב בחלופת מעצר. תנאי מקדמי לשחרור הוא מתן אמון בנאשם.

מסוכנותו של אדם נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את עניינו, לרבות עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות (בש"פ 1753/07 אבו רקיייה נ' מדינת ישראל, מיום 18.3.07).

במישור המעשה, עסקינן בעבירת רכוש שבוצעה בצוותא חדא עם אחרים. אמנם אין המדובר בעבירה שבוצעה תוך תחכום, אך זה ממילא לא היה נדרש לשם התגבשותה. המדובר כאמור בעבירות הכוללות גניבת סך כספי משמעותי ביותר, הנאמד בין כ- 600,000 לכ- 900,000 ₪ אשר נגנבו. סך הגניבה לא אותר וממילא לא הושב, שעל כן חזקה היא כי נותר בידי המשיבים. כאמור לעיל, מחצית מן הסך חולקה בין המשיב, משיב 2 והסוכן, בעוד המחצית האחרת

במישור העושה, יש ליתן את הדעת לעברו הפלילי של המשיב. לחובת המשיב 9 הרשעות קודמות. אמנם במרשם הפלילי מצוין כי המדובר ב- 8, אך בהרשעה מס' 8 (הראשונה בסדר הזמנים) צוין כי המשיב נדון להארכת מאסר מותנה, ומכאן למדים אנו על ההרשעה הנוספת. אלה מתפרשות על פני למעלה משני עשורים, ועניינם רצף עבירות שונות מתחום האלימות, לרבות כלפי שוטרים; הונאות, זיופים ומרמה; עבירות סמים שונות, לרבות סחר-סם; התפרצויות וגניבות ועוד. בגין כל אלה ריצה המשיב 5 מאסרים, בני תקופות שונות, כמו גם הוטלו עליו מאסרים מותנים אשר הופעלו. בנוסף לאמור, אין חולק כי לחובת המשיב מאסר מותנה בן 5 חודשים, בר הפעלה בעניינו.

עוד יש להזכיר את האמור בתסקיר מושא ההליך הקודם, כמפורט לעיל, על כל המשתמע ממנו.

לאור כל האמור, עקרונית, קיים קושי ליתן אמון במשיב, באופן המצדיק את שחרורו בתנאים או את מעצרו בתנאי איזוק.

מכאן יש לבחון האם יש בהחלטות שניתנו בעניין יתר המעורבים, כדי להצדיק הקלה עם המשיב. המענה על כך שלילי. ההחלטה בעניינו של כל משיב ניתנה בשים לב למכלול הנתונים הרלבנטיים לו, בשים לב גם לעברו הפלילי, ככל שקיים ולמידת חלקו באירועים מושא האישום.

בהתייחס לסוכן עצמו, כפי שקבעתי בהחלטתי הקודמת, אין זה מן המידה לפקוד על הציבור את עוון התקלה שנפלה אצל המבקשת. משכך יש ליתן לתקלה זו משקל, אך לא מכריע. בהתייחס למשיבים האחרים, בהינתן מאפייניהם השונים מאלה של המשיב, מצאתי ליתן משקל רב יותר לאותה תקלה, ביחס למשקל המועט שיש ליתן לה, בהתייחס למשיב, הן לאור חלקו באירועים, מאפייניו כעולה מן התסקיר ועברו הפלילי המכביד.

הוא הדין באשר למשיבים האחרים. משיב 1- בניגוד למשיב דנן- בעל הרשעה אחת בדבר הפרעה לשוטר, בגינה זכה לענישה זניחה. משיב 1 נחשב כמחולל העבירה, באופן שבו הניע את המהלך ע"י מסירת המידע על אודות תכולת הכספת, אך לא נטל חלק בהתפרצות עצמה. אמנם חלקו בשלל רב יותר משל המשיב אך איני סבור כי בשל נתונים אלה יש להשוות בין השניים שכן יהא בדבר משום הקלה משמעותית עם המשיב, על חשבון אינטרס הציבור, בשל מסוכנותו הנלמדת מעברו ותסקירו.

באשר למשיב 2- הרי אלמלא מצבו הרפואי החרגי ויתר הנימוקים אותם פירטתי בהחלטה שניתנה דלתיים סגורות, אין כל ספק כי הייתי מורה על מעצר מאחרי סורג ובריוח, שכן עברו הפלילי המכביד ומאפייניו דומים באופן משמעותי לזה של אחיו, המשיב שבפניי. לא נעלמה מעיני העובדה כי משיב 2 השתתף לכאורה בביצוע העבירות על אף מצבו הרפואי ואולם אין בכך כדי לשנות ממסקנתי, בשים לב לכל שפירטתי בהחלטתי בעניינו ובשים לב לקשיים האובייקטיביים הצפויים להיות מנת חלקו, עקב שהייה ממושכת במעצר מאחרי סורג ובריוח. קיומם של תיקים פתוחים בעניינו, כטענת הסיגורית, אינו מצדיק הקלה עם המשיב.

באשר למשיב 4- המדובר בנאשם ללא עבר פלילי, אשר חלקו באירועים קטן יותר בהינתן כי לא השתתף בהתפרצות עצמה. כמו כן שקלתי לקולא בעניינו את נתוני האישיים לרבות מצב רפואי פרי שתי תאונות דרכים שעבר.

לאור כל אלה, לאחר שהפכתי והפכתי בדבר, סבורני כי אין מנוס ממעצר המשיב להיעצר עד לתום ההליכים, באשר לא אוכל ליתן בו את אותה מידת אמון נדרשת, על מנת להורות על מעצרו בתנאי איזוק. משכך לא מצאתי טעם של ממש בבחינת מפקחים מוצעים, אשר למצער חלקם נפסלו ע"י שירות המבחן.

איני סבור כי יש בהפקדה גבוהה כדי לשנות ממסקנתי, בהינתן כלל מאפייניו של המשיב ועל רקע המיוחס לו, המלמדים כולם על מסוכנותו הרבה לרכוש הציבור.

אשר על כן ולאור כל המפורט מעלה, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

בתיאום עם הסניגורית ולאחר שהמשיב ביקש לפטרו מהתייצבות לדיון שנקבע היום, אני מורה על ביטול הדיון. ההחלטה תפורסם ב"נט המשפט".

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.